

[Undervisningsministeren]

Jeg vil gerne sige tak til det flertal, som har erklæret sin støtte til lovforslaget, og også sige tak, fordi der her i tinget på trods af meningsforskelle er meget bred tilslutning til, at noget skal der ske på dette felt.

Forslaget signalerer efter min mening et gennembrud for voksenuddannelserne. Der er en klar sammenhæng til det, som lige er kommet fra det såkaldte Knud Larsen-udvalg, som jo netop foreslår, at vi løser nogle af skævhedsproblemerne i uddannelsessektoren ved at gøre det muligt at lægge nye kursusfag oven på de bestående uddannelser. Derved kan man få den supplerende kvalifikation, som øger beskæftigelsesmulighederne, og som kan være den enkeltes vej til at komme fra et arbejdsløshedsfag over i et beskæftigelsesfag.

Endvidere giver lovforslaget en vældig god sammenhæng mellem grunduddannelser og efteruddannelser, for det, der nu vil ske, er, at de lærere og skoler, som har med grunduddannelser at gøre, vil få en række impulser fra deltagerne på disse kurser og fra de virksomheder, som de skal udvikle kurserne i samarbejde med. Derved vil vi få udviklet nye kursustilbud, som kan være inspirerende for grunduddannelserne, og som kan være relevante for både langtidsledige og for alle mulige former for ledige lærere og akademikere.

Endvidere er forslaget i pagt med tendensen i retning af enkeltfagsundervisning og i pagt med fremtidens samfund, hvor der i langt højere grad bliver brug for forskellige kombinationer af kvalifikationer. Så jeg mener, for at sige det lidt højtideligt, at der med dette forslag kommer både sammenhæng og linje i den strategi, vi er ved at lægge for fremtidens uddannelsespolitik. Det kan slet ikke lade sig gøre, uden at vi åbner uddannelsesinstitutionerne og gør dem til et netværk, som man kan trække på, når man skal udvikle de mange nye kursustilbud, der bliver brug for i fremtidens samfund.

Så vil jeg gerne sige lidt om hovedindvendingerne og de vigtigste kommentarer, der har været fremsat. For det første dette om bemyndigelserne. Hvor jeg dog forstår de reaktioner, der er kommet. De svarer helt til mine egne reaktionerovre i ministeriet, da jeg så udkastet til lovforslaget, og derfor er jeg rustet til at kunne forklare det høje ting,

hvordan det går til, at lovforslag skal formuleres som bemyndigelser.

Lad os tage lovforslaget og begynde med § 2. Det starter med undervisningsministeren. Igen kommer han og skal have en bemyndigelse. Ja, fordi dér skabes der slet og ret hjemmel. Hvis ikke der skabes denne hjemmel i § 2, stk. 1, kan det ikke lade sig gøre. I stk. 2 opstilles der så nogle kriterier. Det skyldes, at man ikke laver hjemmel ud i den blå luft og siger, at nu kan alt lade sig gøre. Nej, man siger, der skal være visse kriterier.

I § 3 står der, at institutionerne kan gennemføre efter- og videreuddannelser, og at der kan fastsættes en betaling af ministeren. Det eneste alternativ til denne bemyndigelse er, at vi her og nu fastsætter betalingen, men det ville jo være uhensigtsmæssigt, fordi nogle kurser vil blive dyrere og andre billigere, og tanken er faktisk, at det skal køre i nogen grad, ligesom når man rekvirerer undervisning, det vil sige, at betalingen skal afhænge af, hvad det koster, og det er jo svært at stå her og fortælle. Hvordan man kan klare det uden en bemyndigelse, kan jeg ikke se.

Så kommer vi til § 4, stk. 2, hvor der også er en bemyndigelse, hvor ministeren kan fastsætte bestemmelser om bevilling af tilskud og bestemmelser om betaling af kursusafgifter. Her kan man sige det samme: det kunne ikke lade sig gøre, hvis ikke der her var en bemyndigelse; og hvis ikke folketinget her vil beslutte lige præcis disse satser én gang for alle, er man nødt til at ordne det i form af en bemyndigelse, specielt da forslaget er indrettet på den måde, at det skal sikre de mindst mulige arbejdsgivertilskud. Meningen er altså så at sige, at vi skal have så lidt tilskud til arbejdsgiverne som muligt. Derfor må vi også have mulighed for, når markedet kan bære det, at nedsætte tilskuddet. Så kan det altså ikke nytte noget, at jeg skal komme rendende herover i folketinget, hver eneste gang vi skal nedsætte tilskuddet. Det er uhensigtsmæssigt.

I § 5 er der en bemyndigelse til at nedsætte et efteruddannelsesråd. Da jeg så den bestemmelse, sagde jeg: lad os dog bare skrive »der nedsættes et efteruddannelsesråd«, for det er jo det, der er sagen, men justitsministeriet forlangte, at der skulle stå »undervisningsministeren nedsætter«. Det er nu engang lovsprog. Jeg fortæller det for at illustrere for medlemmerne, hvordan deres reak-